

Tri sestre na odru MGL

RA SLOVENIJA 1, 04.04.2008, DRUGA JUTRANJA KRONIKA, 7.00

Na velikem odru Mestnega gledališča ljubljanskega so sinoči premierno uprizorili dramo Tri sestre ruskega dramatika Antona Pavloviča Čehova v prevodu Milana Jesiha. Gre za predzadnje delo tega avtorja, ki ob nastanku ni doživelo posebnega navdušenja, danes pa je nepogrešljiv del gledališke klasike. Režiser tokratne uprizoritve je Boris Kobal. Predstavo si je ogledala Staža Grahek.

STAŠA GRAHEK: Trem sestram sledimo skozi štiriletno obdobje življenja v ruski provinci, kamor so se 11 let prej starši preselili iz ljubljene kozmopolitske Moskve. Vsaka pestuje svojo osebno žalost, melanholijo, upanje, skupno pa jim je hrepenenje po daljni Moskvi. Čeprav so v ospredje postavljena osebna tragična občutenja življenja, predvsem treh sester, gre vseeno tudi za metaforično podobo sveta, časa in izumirajočega razreda. V Kobalovem razumevanju Treh sester je bilo to dobro razvidno. Hišo, v kateri gospodarijo in hrepenijo predstavnice visokega meščanstva, zagrenjena in prezgodnje postarana Olga, Jette Ostan Vejrup, uporniška in nemirna Maša, Bernarda Oman in vedno bolj razočarana in neuresničena Irina, Tanja Ribič počasi, a zanesljivo zaseda drzna znanilka sprememb – prvenika Nataša, na trenutke kar strašljiva Iva Kranjc. Režiser je pred gledalce postavil najprej skoraj prazni živordeči oder. Med redkimi rekviziti je morda najpomembnejši metronom, ki nadomešča uro. V nasprotju z njo njegov čas kot čas in svet treh sester pač odtiktava v prazno. Gledalcem pa je tudi odprl pogled daleč v globino odra, tako rekoč v zaodrje, kjer v polmraku gledamo igralce, ko ne nastopajo. V uprizoritvi, ki je uspešno lovila ravnotežje med vživljanjem v Rusijo s konca 19. stoletja in posodobitvami smo videli vrsto odličnih vlog. Preveč, da bi jih vse našteali. K doslednosti uprizoritve pa sta prispevali tudi scenografija Sanje Jorca Avci in kostumografija Bjanke Adžič Ursulo.